

Olga Căpățînă

L i l i t h

Coperta: Iulia Şchiopu
Layout & DTP: Florin Dochia

Olga Căpățînă

LILITH

Cu o prefață de Firiță Carp

București, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂPĂȚÎNĂ, OLGA

Lilith / Olga Căpățîină. – București:

Detectiv literar, 2017

ISBN 978-606-8697-93-2

821.135.1

Cu drag, despre dragoste

Volumul de față, cu care Olga Căpățînă ne îmbie la o nouă bucurie a sufletului izvodite din puterea magică a cuvintelor, cred că este definitiv pentru orizontul liric al autoarei și reprezintă o treaptă superioară a creației sale. Antrenată în orchestrarea cuvintelor în diverse arii lingvistice (rusa și franceza îi sunt nu doar familiare, ci chiar dătătoare de satisfacții literare, în fiecare publicând mai multe cărți), dar și în mai multe genuri publicistice (interviu, reportaj, eseu) ori beletristice (este și o remarcabilă prozatoare), Olga Căpățînă lasă impresia (tran)scrierii cu ușurință a unor stări, sentimente, impresii, etc și creării unor captivante tablouri cu sprijinul acestora. Temele poemelor sunt obișnuite, general-valabile am putea spune. Iubirea, natura, istoria, locul copilăriei, mama, tata, copiii etc își fac rînd pe rînd loc, pentru a urca în scenă și a-și juca rolul. Dar apare și neobișnuitul, adică acea amprentă personală, maniera proprie în care autoarea ne poartă cu sine acolo unde o îndeamnă Inspirația. Ea ne duce când pe malul Nistrului, unde a văzut lumina zilei și a încrustat cele mai de neuitat clipe ale copilăriei, când în adîncul propriei inimi, care își cântă bucuriile și amărăciunile cu pregnantă emoție. Spun și „amărăciunile” fiindcă întreaga carte, deși dedicată iubirii, este străbătută de o nedisimulată tristețe, cea mai evidentă fiind aceea că glia natală nu e încălzită de soarele unității de neam, că poporul îi este vitregit de cursul istoriei și că prea des

acesta îmbracă haina suferinței. Dar tristă e și trecerea ireversibilă a timpului, învolburând în ea totul și estompând totul. Însă, clipele primei iubiri nu pot fi uitate! Pentru a le reînvia, poeta invocă uneori divinitatea:

„Dragostea mea cea dintâi, curată,
De la malul Nistrului lin,
Neprihănită, nesărutată,
Întoarce-mi-o, Doamne,
Ca pe-o cupă cu vin.” (*Rugă nocturnă...*)

Alteori se lasă prinsă în mrejele amintirilor, parcă ar visa cu ochii deschiși, retrăind clipe ce nu ar fi vrut să se sfârșească vreodată.

„Dispare-un sfert de veac și iară
Sunt tânără cu plete pân-la brâu
Mă-nec în ochii tăi ca-n mare
Tu - pasăre-ntr-un lan de grâu.” (Amintiri)

Ceea ce cred eu că imprimă întregului volum notă distinctă este latura meditativ-lirică de ansamblu. Bunăoară, în poezia „Mamei”, versurile „Și de-atâta bunătate /Dealul ți se urcă-n spate”, dincolo de frumusețea imaginii, duc cu sine chintesența felului de a fi nu doar al omului bun, reprezentat de mamă, ci a românului în general. În același registru putem trece poemul „Amurg de primăvară”, un model de esențializare metaforică, de factură bacoviană:

„Mi-e frig de parcă aerul de-afară
În mine cade, zace.
Mi-e frig. Această primăvară
În toamnă mă preface:”

Firește, alegerea textelor și punerea unor accente nu pot fi decât subiective. Am preferat doar câteva dintre cele ce produc emoții chiar la o parcurgere fugară. Cititorul poate fi de acord sau poate avea alte păreri. Deseori am întâlnit iubitori de literatură care au descoperit un mesaj profund într-un poem care mie mi se părea că abia salva ideea de poezie, sau invers. Important este faptul că acum avem de-a face cu un volum care, închinat preponderent dragostei ca sentiment fundamental al omului, încântă fără niciun dubiu. De fapt acesta este farmecul real al poeziei. Iar Olga Căpățînă are harul de a i-l imprima cu prisosință în poemele cuprinse în această carte, pe care se vede că a zămislit-o cu mult drag.

Firiță CARP

Mărturisește poetul:

Originea

Din moșii - strămoșii acestui pământ românesc;

Zodia

Cea a racului care se vrea mereu cu mersul înainte;

Studii

Filologie, psihologie, medicină, ani de viață;

Activități

Jurnalist, militar, pribeag;

Publicații

Cartea memoriei ostașilor căzuți în Afganistan, 1997;

Cartea memoriei eroilor căzuți în luptele pentru independența și integritatea Republicii Moldova, vol. I, 2000;

Antract, versuri, 2000. Editura Pontos, Chișinău

Buburuza, versuri pentru copii, 2001. Editura Pontos, Chișinău

Tristețea ochilor de cerb, versuri; 2002; Editura Pontos, Chișinău

Colind Afgan, proză, 2002. Editura Pontos, Chisinau

Afghanistan – mon rayon de soleil sauvage, 2012 7 Écrit editions, Paris

Афган – территория войны, povestiri, 2014 Издательство АСТ

Невеста героя, povestiri, 2014

Afganistan, raza mea sălbatică de soare, Chișinău, Editura Pontos, 2015

Dobrenii, 2017, editura Detectiv Literar, București.

Preferințe

Culorile galbene ale toamnei, pădurea, ploaia.

Dragi îmi sunt

Țara, cei doi feciori, nepoții, mama, neamurile;

Sunt în bună pace cu

Nururile, vecinii, conștiința și destinul meu;

Am admirat

Parisul, Sankt-Petersburgul, Geneva, Bucureștiul, Kievul, Amsterdamul, și alte multe orașe și țări, dar mai frumoasă ca Moldova nu le-am simțit;

Îmi bucură ochiul

Astrele, crizantemele, lăcrămioarele, romanițele.

Cred și nu mă dezic de

Dumnezeu și de Credință, de Țară și de Dragoste.

Visul meu cel mare

Să trăiesc în Țara mea liberă, bogată și puternică.

Permanent mi-e dor de

Fii și de nepoți, de mama și de Nistru.

Mă urmărește teama de

Război.

Am ratat

Prima dragoste, accesul la facultatea de ziaristică, la școala de aviație.

Sunt fidelă

Prietenilor.

Fericirea mea cea mare

Feciorii și nepoții mei.

Mă copleșește muzica

Clasică, folk, ușoară.

Nu pot suporta

Insolența, aroganța, prostia.

Ce mi-aș fi dorit în viață

Să mă fi născut bărbat.

Păcatele mele

Toate, cu excepția omuciderii.

Lumină fără de moarte:

Speranța!

O. C.

Pentru tine, cel visat de-o viață

Rugă nocturnă...

Dragostea mea cea de toate zilele,
eu
Ți-o cer, Doamne,
în loc de pâine.
Sunt istovită,
mi-e frică și greu
Și nu mai știu ce mă așteaptă mâine.
Dragostea mea cea dintâi,
curată,
De la malul Nistrului lin,
Neprihănită, nesărutată,
Întoarce-mi-o, Doamne,
ca pe-o cupă cu vin.
Dragostea mea
cu ochii de cer
Mai dă-mi-o, Doamne,
Pentru-o singură zi.
Cu mâna întinsă e tot ce îți cer,
Apoi –
fie cum vrei,
fie ce-o fi...

Poate

Între mine și tine
E-o zvâcnitură de gând
Între tine și mine
E-o aruncătură de vânt.
Între noi, abia-abia -
Tresare poezia,
Timidă și sublimă
E-n căutare de rimă.

Numele tău are culoarea bucuriei

Palmele tale mângâie cerul
din ochii mei,
Te spală pe față
și-adună scânteii.
Palmele mele scutură bruma
din tâmpla ta,
Dragostea îmi răcoresc cu ea.
Palmele noastre
fulgerul transformă
în flori,
Împrăștie norii,
apoi inventează culori:
Culoarea speranței,
culoarea visării,
Culoare de cântec și cea a uitării.
Culoare de liniște
și cea a tristeții,
De disperare și-a dimineții.

Dor de zâmbet

Sărută-mi sufletul cu o privire,
O rază, ce intră-n casa mea tiptil.
Sau poate cu-n cuvânt din amintire,
Nespus cuiva în nopți de prihănire.

Și umărul așteaptă prea cuminte
Sărut de zâmbet, senin ca un copil.
Căci vine toamna ca să mă descânte
Cu neguri ce-nfășoară-n legăminte.

E prea târziu să mai râvnesc, știu bine.
Eu mi-am găsit în liniște un drag azil.
Un gând zălud mai caută, mai vine
Cu galeș zâmbet toamna să-mi aline.

Tangou la telefon

Dragostea noastră spoită
În culoarea apusului, urzită
Din fire de poezie,
Tristețe și armonie.
Un fir s-a rupt, ce ghinion!
L-am legat ici-acolo
Un fir de telefon –
Azi „alo”, mâine „alo”.
Tangou prea grăbit,
În muzica ce-abia mai răsună.
Ieri un „alo” plictisit,
Azi – rostit cu jumătate de gură.
Ceva între noi s-a schimbat,
Să fie ritmul de vină?
Sau fiesta ne-a jucat
Apusul ce vine?

Iubirea mea, Doamnă

Iubirea mea, doamnă
Pe zăpadă și vânt,
Cu chipul de sfânt,
Îmbrăcată în toamnă.

Arzând de frig, strigi –
Ești prea departe,
O lume ne departe,
Nu te aud. Te stingi...

Încearcă să înțelegi –
Furtunile vieții mă cheamă,
Gândul la fii și dorul de mamă.
Adio, iubire, de vrei să pleci.

Eu rămân să-ți duc dorul.

Tristețe – ochii cerbului rănit

Tristețe – ochii cerbului rănit
Fără să mă întrebi, ai venit.
Ești insolentă, nu-mi zâmbești,
De ce n-ai vrea sa te-mblânzești?
Tristețe, ce tragedii urzești,
Stai de pândă, uneltești.
Și joci spectacole – o gamă,
Viața o prefaci în dramă!
Actrița nopților cu lună,
Te cuibărești în suflet slab.
Eu, iubitoare de furtună,
Nu vreau să-ți fiu un sclav.

Trecui întâmplător în calea ta

Soția ta, ținându-te de mână,
Ca santinelă severă stătea,
Cu chipu-i mândru, de stăpână...
Iar eu treceam pe-alătura.

Ea nu știa că te-am luat cu mine,
În suflet te-am ascuns adânc-adânc.
Să nu mă știe nimeni, nimeni
Atunci când râd, atunci când plâng.

Eu te-am luat precum erai,
Cum ea nici bănuia că ești,
Cu șaptele, ce ieri mă dezmierdai,
Cu frica ta de vorbele lumești.

Cu frunzele ce ne-așterneau covoare
În colțul de pădure ruginită
Cu unghiul de cocoare călătoare
Plângând de jale că ne-au părăsit.

Cu răsuflarea ta în pieptul meu,
Și lacrima-i a ta, pe care eu o plâng.
Chiar gându-ți prelungesc, și eu
Mă clatin, când ești bătut de vânt.

Trecui întâmplător în calea ta.